

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/37194 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 13 april 2007 in
het geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 juli 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 april 2007, verzonden op 16 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 11 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 25 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de
enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot,
ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

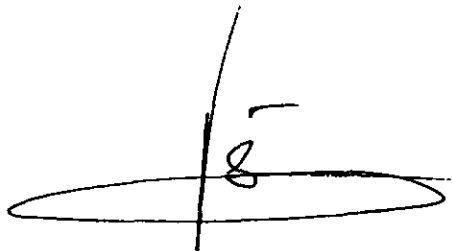
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 juni 2007

248-490.

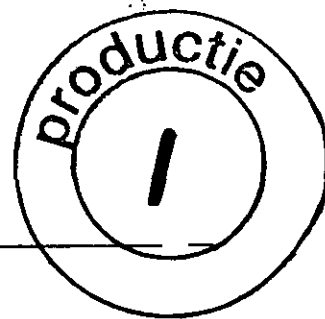
Verzonden: - 8 juni 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'i' followed by a horizontal line.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/37194

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 13 april 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Afgaanse,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. L.C.J. Sars,

tegen

de Minister van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. I.L.B. Venghaus.

Procesverloop

Bij besluit van 20 juli 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 19 januari 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door mr. A.M.J.C. Janssen, kantoorgenoot van zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. Als tolk was aanwezig S. Sadat.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 20 juli 2006 in rechte stand kan houden.

2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd.

Eiser is afkomstig uit Afghanistan. Zijn ouders zijn het land ontvlucht nadat een man, genaamd [naam] hen bij de Taliban zou hebben verraden. Eiser en zijn broer werden door hun ouders in Afghanistan achtergelaten. Eiser en zijn broer kwamen terecht in een tentenkamp, waar zij 5 à 6 maanden verbleven voordat zij er hun oma van vaderskant vonden. Eisers oma vertelde dat zijn ouders waren gevlucht, dat zijn opa was vermoord en

dat een oom van hem was meegenomen door de Taliban en sindsdien spoorloos was. Eiser had op 8-jarige leeftijd gezien dat deze oom was meegenomen door de Taliban. Twee zonen van deze oom verbleven ook bij eisers oma, evenals twee zonen van haar zelf. Eiser en zijn broer mochten van hun oma nauwelijks buiten komen, omdat ze dan door en zijn familie – de ex-buren van zijn ouders – zouden worden vermoord. Na verloop van tijd zijn eiser en zijn broer vertrokken naar een onbekende plaats. Na 4 à 5 maanden werden zij naar gebracht waar eiser wel naar buiten mocht en twee keer per maand naar school ging. Toen eiser ziek werd nam zijn oom hem een tijd mee naar zijn werk, een ijswinkel. Eiser werkte er als knecht. Op een dag, toen eiser in de winkel van zijn oom aan het werk was, werd hij aangesproken door een man. De man vroeg of hij de zoon was van waarna de man eiser met een mes wilde steken. Eiser werd door zijn oom weggeduwd, maar die raakte daarbij zelf gewond. De dader (volgens eisers oom een broer van) vluchtte en riep dat met de zoon van afgerekend zou worden en dat hij vermoord zou worden. Eiser werd overgebracht naar een ziekenhuis, waar hij een week verbleef. Kort daarop – op 14 juli 2003 – werd hij door een reisagent opgehaald, waarna hij vanuit de luchthaven te Teheran per vliegtuig naar Nederland reisde.

3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid van artikel 31 van de Vw 2000. Volgens verweerder kan geen geloof worden gehecht aan het asielrelaas van eiser.

4. Eiser heeft in beroep aangevoerd dat zijn asielrelaas niet als ongeloofwaardig kan worden aangemerkt. In de eerste plaats hangt het asielrelaas van eiser nauw samen met dat van zijn vader, in welk verband eiser verwijst naar de gronden van beroep welke in de procedure van zijn vader naar voren zijn gebracht. Voorts betwist eiser de door verweerder geconstateerde tegenstrijdigheden. Volgens eiser is van belang dat er gepoogd is een aanslag op eiser te plegen naar aanleiding van de acties van zijn vader. Wie hierbij gewond is geraakt doet niet af aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Hetzelfde geldt voor de opmerking met betrekking tot de verblijfplaats van eiser in tentenkampen. Aan eiser wordt tegengeworpen dat hij niet wist te vertellen of het tentenkamp waarin hij zich bevond in Afghanistan of Irak was gelegen. Eiser heeft reeds vele malen naar voren gebracht dat dit gezien zijn zeer jonge leeftijd destijds en het ontbreken van duidelijke plaatsnamen hem niet kan worden toegerekend. De stelling van verweerder omtrent de al dan niet door eiser verrichte werkzaamheden zijn ingegeven door interpretatieverschillen. Voorts is betoogd dat het in Afghanistan gebruikelijk is dat men dezelfde etnische afkomst heeft als de ouders. Eiser is dan ook Tadzjiek. De stelling dat eiser zou hebben verklaard Pasthun te zijn is een eigen leven gaan leiden. Eiser heeft reeds vele malen aangegeven dat zijn afkomst Tadzjiek is. Eiser dient op basis van zijn relaas in het bezit te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, van de Vw 2000. Bovendien stelt eiser zich onverkort op het standpunt dat een categoriale beschermingsbeleid voor Afghanistan geïndiceerd is.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling

door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Dit laat onverlet dat de rechter de besluitvorming toetst aan de eisen van met name de zorgvuldigheid en de kenbaarheid van de motivering die het recht daaraan stelt.

7. Verweerders beleid, zoals dit is opgenomen in hoofdstuk C1/1.2, C1/3.2.2 en C1/3.3.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) brengt met zich dat verweerder het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar pleegt aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Bovendien geldt daarvoor als vereiste dat zich geen van de in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 opgesomde omstandigheden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker voordoet.

8. De rechtbank stelt vast dat verweerder zich in het voornemen om de aanvraag af te wijzen, alsmede in het bestreden besluit van 20 juli 2006 niet op het standpunt heeft gesteld dat zich een omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000, voordoet die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker. Gelet hierop diende verweerder te beoordelen of het relaas van eiser op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

9. Verweerder heeft zich in de besluitvorming op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is. Daarbij is er eerstens op gewezen dat het asielrelaas van eiser grotendeels is gebaseerd op de gestelde problemen van zijn vader, wiens asielrelaas door verweerder bij besluit van 20 juli 2006 ongeloofwaardig is geacht. Namens eiser is in dit verband verwezen naar de gronden van beroep welke in de bij deze rechtbank aanhangig gemaakt procedure van zijn vader naar voren zijn gebracht, en waarin onder meer is aangevoerd dat verweerder ten onrechte niet is ingegaan op de gemotiveerde weerlegging in de zienswijze van de in het voornemen tegengeworpen tegenstrijdigheden. Dienaangaande wordt allereerst als volgt overwogen. In haar uitspraak van heden op het beroep van eisers vader (AWB 06/37196), heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, gemotiveerd overwogen dat en waarom de door verweerder in het voornemen tegengeworpen tegenstrijdigheden, welke in de zienswijze door eisers vader gemotiveerd zijn betwist, geen rol kunnen spelen bij de vraag of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eisers vader ongeloofwaardig is. Gelet hierop en op het (gedeeltelijk) afhankelijke karakter van eisers aanvraag aan die van zijn vader, is de rechtbank van oordeel dat ook in de onderhavige zaak voornoemde (vermeende) tegenstrijdigheden buiten beschouwing dienen te worden gelaten bij de verdere beoordeling van het beroep.

10. Voorts stelt de rechtbank vast dat verweerder ter nadere onderbouwing van zijn standpunt dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is, in de besluitvorming onder meer heeft overwogen dat het ten eerste bevreesdheid wekt dat eiser de vraag of hij Pasthun is bevestigend heeft beantwoord, terwijl zijn ouders hebben verklaard Tadzjiek te zijn. Ter zitting heeft verweerder evenwel aangegeven dat dit argument niet langer wordt gehandhaafd, zodat dit argument en hetgeen daartegen door eiser in beroep is aangevoerd buiten beschouwing zal worden gelaten bij de beoordeling van het beroep.

11. Eveneens dient bij de beoordeling van het beroep buiten beschouwing te worden gelaten hetgeen namens eiser eerst ter zitting is aangevoerd ter (nadere) betwisting van verweerders

standpunt dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is. Naar het oordeel van de rechtbank verzet de goede procesorde zich er tegen dat eerst ter zitting gemotiveerd uiteen wordt gezet waarom bepaalde argumenten uit het bestreden besluit volgens eiser geen stand kunnen houden. Niet valt in te zien waarom dat niet reeds is gebeurd bij de gronden van beroep van 30 augustus 2006 of in ieder geval voorafgaand aan de zitting, met inachtneming van hetgeen is bepaald in artikel 8:58 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

12. Met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen stelt de rechtbank vast dat verweerders standpunt dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is, is gebaseerd op het volgende.

13. Volgens verweerder is het asielrelaas van eiser voor het grootste deel gebaseerd op de gestelde problemen van zijn vader. Het asielrelaas van eisers vader is bij besluit van 20 juli 2006 echter ongeloofwaardig bevonden. Verweerder heeft aangegeven dat de overwegingen uit dat besluit in het bestreden besluit als herhaald en ingelast dienen te worden beschouwd, zodat om die reden het asielrelaas van eiser evenmin geloofwaardig kan worden geacht. In de uitspraak van heden op het beroep van eisers vader (AWB 06/37196) heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het standpunt van verweerder dat het asielrelaas van eisers vader ongeloofwaardig is, als volgt weergegeven.

“Volgens verweerder heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat hij te vrezen heeft van de zijde van de Taliban, alsmede van de zijde van Daarbij is eerstens van belang dat eisers verklaring dat de gestelde inval door de Taliban het gevolg is van verraad door enkel en alleen is gebaseerd op een vermoeden van zijn zijde. Eiser heeft geen concrete aanwijzingen dat achter de inval zou hebben gezeten. Dat hij hen zou hebben ‘verraden’ na marteling is evenzeer slechts een vermoeden van eiser. Voorts wekt het volgens verweerder bevreemding dat die een goede vriend was van de broer van eiser, de familie van zijn vriend valselijk zou beschuldigen van moord op de Talib. Nog los van de vraag waar de wapens verborgen lagen en wie ze wanneer daar verstoppt had, is het volgens verweerder niet aannemelijk dat een beschuldiging van een lid van de Mudjaheddin van Ismael Khan en de vondst van wapens in de tuin voldoende reden zou zijn om eiser te vervolgen voor de dood van de Talib. Dit geldt te meer nu uit de verklaringen van eiser niet is gebleken dat hij zich ooit op enigerlei wijze als tegenstander van de Taliban heeft geprofileerd, aldus verweerder. Daarnaast is het asielrelaas van eiser volgens verweerder op diverse punten innerlijk tegenstrijdig en niet consistent met het relaas van zijn echtgenote. Zo stelt eiser in zijn nader gehoor dat zijn broer door de Taliban bij een inval in zijn woning is meegenomen. Dit naar aanleiding van zijn dossier dat de Taliban zou hebben gevonden toen zijn de kantoren van Ismael Khan hadden bezet. Eiser heeft in het gehoor van 12 juli 2004 echter verklaard dat zijn broer zou hebben vermoord. De echtgenote van eiser heeft in haar gehoor van 7 april 2004 eveneens verklaard dat verantwoordelijk was voor de dood van haar zwager. In het gehoor van 18 mei 2006 heeft eiser eerst verklaard dat zijn broer is verdwenen en niet meer is teruggekeerd, waardoor ze ervan uit zijn gegaan dat hij is vermoord. In hetzelfde gehoor zegt hij dat zijn broer heeft vermoord. Uit de verklaringen van het nader gehoor blijkt dat eisers broer wordt vermist nadat hij door de Taliban is meegenomen in 1996, hetgeen niet in overeenstemming is met de bewering dat hij door is vermoord. Ook over het lot van zijn achtergebleven broers en zussen heeft eiser volgens verweerder tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo heeft eiser eerst verklaard dat hij niet wist waar zijn broers en zussen verbleven en dat hij ervan uit gaat dat zij, nadat hun vader was mishandeld en overleden, ook voor hun leven moesten vrezen en zijn vertrokken. Verderop in het gehoor

van 18 mei 2006 stelt eiser echter dat zijn oom voor zijn kinderen en ook voor zijn broers en zussen zorgde. Voorts heeft eiser volgens verweerder tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de datum waarop zijn oom is opgepakt en mishandeld. In het gehoor van 12 juli 2004 heeft eiser verklaard dat zijn oom ongeveer zes maanden daarvoor zou zijn meegenomen – dus ongeveer januari 2004 – terwijl hij in het gehoor van 18 mei 2006 heeft verklaard dat het een maand nadat zijn zoon naar Nederland kwam is geweest, derhalve augustus 2003. Ook heeft eiser tijdens het gehoor van 12 juli 2004 verklaard dat zijn zoon twee maanden daarvoor zou zijn meegenomen door de mannen van hetgeen betekent dat het in half mei moet zijn geweest. Dit wekt echter bevreemding nu dit zou betekenen dat pas zou hebben meegenomen ongeveer vier of negen maanden nadat hij de oom van eiser had opgepakt en hem had gedwongen de verblijfplaats van Iman te noemen. Tenslotte heeft eiser naar de mening van verweerder ook over het lot van zijn vader wisselende verklaringen afgelegd. Zo heeft hij in het nader gehoor verklaard dat zijn vader door de Taliban is meegenomen en dat hij niet weet waar naartoe hij is meegenomen. In het gehoor van 18 mei 2006 heeft eiser echter verklaard dat zijn vader fysiek is mishandeld waarna hij aan de verwondingen is overleden.”

14. In aanvulling op voornoemd argument van verweerder dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig kan worden geacht, omdat het asielrelaas van zijn vader – waarop eisers relaas (deels) is gebaseerd – ongeloofwaardig is geacht, heeft verweerder ter nadere onderbouwing van zijn standpunt nog het volgende overwogen. Eiser heeft tijdens het nader gehoor verklaard dat zijn oom gewond is geraakt bij een aanval door een man in diens ijszaak, terwijl zijn vader juist heeft verklaard dat eiser gewond is geraakt. De stelling van eiser in de zienswijze dat zijn vader alleen heeft willen aangeven dat er een aanslag was gepleegd op zijn zoon, maar dat de verwondingen aan de kant van zijn oom waren, wordt door verweerder niet gevolgd. Volgens verweerder is het niet aannemelijk dat de vader van eiser niet sprak over zijn zoon maar over diens oom, aangezien hij het volgende heeft gezegd: “Een jaar geleden is er een aanslag gepleegd op mijn zoon. Hij is zwaar mishandeld door die persoon. Hij is neergestoken”. Verweerder heeft daarnaast overwogen dat eiser niet precies heeft weten aan te geven waar hij heeft verbleven, terwijl – ongeacht zijn leeftijd – van hem mag worden verwacht waar en wanneer hij in Iran of in Afghanistan heeft verbleven. Eiser wist, aldus verweerder, niet te vertellen of het tentenkamp waar hij verbleef zich in Afghanistan of Iran bevond. Ook wekt het volgens verweerder bevreemding dat eiser aan de ene kant stelt dat hij op het laatste adres binnen moest blijven, omdat hij anders mogelijk doelwit zou worden van de vijand, terwijl hij tevens heeft verklaard dat hij voor zijn oom loopjongen was en ijs verkocht op straat. In reactie op de zienswijze heeft verweerder ten aanzien van dit punt nog overwogen dat het niet aannemelijk is dat wanneer eiser serieus gevaar liep, zijn oom hem op straat ijs liet verkopen in . Voor zover eiser in het gehoor van 18 mei 2006 stelt dat hij vooral aan de achterkant van de winkel werkte om niet op te vallen, heeft verweerder overwogen dat deze verklaring in strijd is met eisers verklaring uit het eerste gehoor waaruit blijkt dat hij op straat ijs verkocht.

15. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op grond van al het voorgaande niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig is. Eisers verwijzing in beroep naar de gronden van beroep in de procedure van zijn vader, met welke zaak eisers zaak nauw samenhangt, kan niet leiden tot een ander oordeel. De rechtbank wijst er in dit verband op dat de rechtbank bij uitspraak van heden heeft geoordeeld dat geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eisers vader niet geloofwaardig is. Voorts heeft eiser in beroep aangevoerd

dat van belang is dat er gepoogd is een aanslag op eiser te plegen naar aanleiding van de acties van zijn vader. De rechtbank is evenwel van oordeel dat de verschillende verklaringen van eiser en zijn vader over wie bij de aanslag gewond is geraakt, wel degelijk kan afdoen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eiser. Voorts deelt de rechtbank niet het standpunt dat het eiser niet kan worden aangerekend dat hij niet wist of hij zich in Afghanistan of Iran bevond. Ook hetgeen overigens is aangevoerd werpt geen zodanig ander licht op de zaak dat bij de aan de rechtbank toekomende marginale toetsing moet worden geconcludeerd dat verweerder het asielrelaas niet ongeloofwaardig kon achten. Gelet hierop bestaat evenmin grond voor het oordeel dat verweerder, door af te zien van een inhoudelijke beoordeling van het asielrelaas, in strijd heeft gehandeld met de in acht te nemen zorgvuldigheid.

16. Ten aanzien van de namens eiser eerst ter zitting geponeerde stelling dat niet is gebleken dat verweerder – zoals bepaald in hoofdstuk C2/7.4.1 van de Vc 2000 – bij het beoordelen of sprake is van jikken of zwijgen, rekening heeft gehouden met druk, traumata, de geestelijke ontwikkeling en de leeftijd van eiser, overweegt de rechtbank dat deze stelling buiten de beoordeling van het onderhavige beroep dient te blijven, wegens strijd met de goede procesorde. Geenszins valt immers in te zien waarom deze grond niet in een eerder stadium naar voren gebracht had kunnen worden.

17. Tenslotte stelt eiser zich op het standpunt dat een categoriale beschermingsbeleid voor Afghanistan geïndiceerd is. Dienaangaande overweegt de rechtbank als volgt.

18. Bij brief van 9 september 2002 (TK 2001-2002, 19 637, nr. 680) heeft verweerder de Voorzitter van de Tweede Kamer bericht dat het Kabinet op 9 september 2002 heeft besloten om het beleid van categoriale bescherming ten aanzien van asielzoekers van Afghaanse nationaliteit te beëindigen. Verweerder heeft zich daarbij gebaseerd op het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan van 19 augustus 2002, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen is verbeterd. Bij uitspraak van 4 februari 2003 (200206105/1), heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) geoordeeld dat de beslissing van verweerder om ten aanzien van Afghanistan niet langer een categoriaal beschermingsbeleid te voeren de rechterlijke toetsing kan doorstaan. In de uitspraak van 9 november 2004 (20040508/1) heeft de Afdeling op gelijke wijze geoordeeld. Ook de ambtsberichten van 4 juni 2004, 22 februari 2005 en 29 juli 2005 inzake de situatie in Afghanistan hebben voor verweerder geen aanleiding gevormd om een bijzonder beleid inzake Afghanistan te voeren. De Afdeling heeft bij uitspraken van 23 augustus 2005 (200504214/1) en van 9 maart 2006 (200510569/1) voormeld standpunt van verweerder opnieuw gesanctioneerd en geconcludeerd dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen geen beleid van categoriale bescherming te voeren inzake Afghanistan. Dit leidt tot de conclusie dat verweerder in redelijkheid eiser een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder d, van de Vw 2000 heeft kunnen onthouden.

19. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

20. Het beroep is derhalve ongegrond.

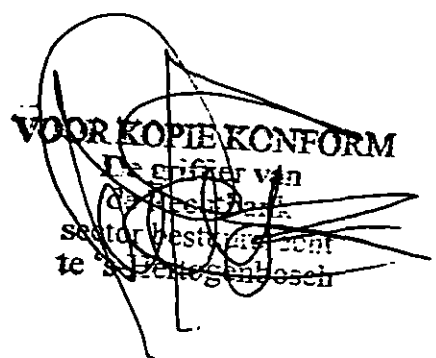
21. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter en uitgesproken in het openbaar in
tegenwoordigheid van H.J. Renders als griffier op 13 april 2007.

De griffier is buiten staat
deze uitspraak te ondertekenen.

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de rechtbank
sector bestuursrecht
te Rotterdam

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van
de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of
meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de
uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

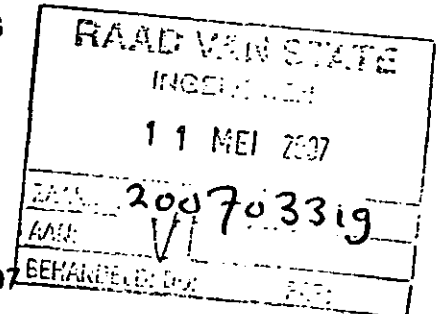
Afschriften verzonden: 16 APR. 2007

Mr. G.C.G. Raymakers
Mr. L.C.J. Sars
Mw. Mr. A.M.J.C. Janssen
Mw. Mr. N.M.J. Schepens
Mr. R.P.V.W. Willems

BRAAKMAN ADVOCATEN

Mierloseweg 5
5707 AA HELMOND
T: (0492) 54 44 15
F: (0492) 52 77 85
www.braakmanadvocaten.nl

Raad van State
Afd. Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Nr.: 34972 LJ/YR
Inzake: 'HB
Uw ref.:

Helmond, 10 mei 2007

Hoger beroep beslissing
Rechtbank Den Haag ('s-Hertogenbosch)
d.d. 13 april 2007
Zaaknummer: 06/37194

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op van Afghaanse nationaliteit, wonende te
aan de te dezer zake woonplaats kiezende te Helmond aan de
Mierloseweg no. 5, ten kantore van de advocaat en procureur Mr. L.C.J. Sars, die hierbij
verklaart te dezer zake door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd om namens hem dit
hoger beroepschrift in te dienen en te ondertekenen;

Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van de Rechtbank s-Gravenhage
zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, zaaknummer 06/37194, waarbij het beroepschrift van
appellant ongegrond werd verklaard. Van de beschikking waarvan hoger beroep wordt als
productie 1 een afschrift overgelegd.

Algemeen:

Appellant is, afgezien van zijn persoonlijk belang bij dit hoger beroepschrift van mening dat,
de grieven hiervan rechtsvragen aan de orde stellen die in het belang van de rechtseenheid,
de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven,
en derhalve de aangevoerde grieven tot vernietiging van de aangevallen uitspraak behoren
te leiden.

Appellant verwijst daartoe tevens naar hetgeen door of namens hem in vorige instanties is verklaard en aangevoerd, waarvan de inhoud als hier woordelijk herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, en behoudt zich het recht voor om de gronden van dit hoger beroep in een later stadium nog nader aan te vullen.

Appellant wenst de navolgende grieven naar voren te brengen.

Grief 1:

Ten onrechte overweegt de rechtbank (op pagina 5, punt 15) het volgende:

“Naar het oordeel van de rechtbank bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op grond van al het voorgaande niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig is. Eisers verwijzing in beroep naar de gronden van beroep in de procedure van zijn vader, met welke zaak eisers zaak nauw samenhangt, kan niet leiden tot een ander oordeel. De rechtbank wijst er in dit verband op dat de rechtbank bij uitspraak van heden heeft geoordeeld dat geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eisers vader niet geloofwaardig is. Voorts heeft eiser in beroep aangevoerd dat van belang is dat er gepoogd is een aanslag op eiser te plegen naar aanleiding van de acties van zijn vader. De rechtbank is evenwel van oordeel dat de verschillende verklaringen van eiser en zijn vader over wie bij de aanslag gewond is geraakt, wel degelijk kan afdoen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eiser. Voorts deelt de rechtbank niet het standpunt dat het eiser niet kan worden aangerekend dat hij niet wist of hij zich in Afghanistan of Iran bevond. Ook hetgeen overigens is aangevoerd werpt geen zodanig ander licht op de zaak dat bij de aan de rechtbank toekomende marginale toetsing moet worden geconcludeerd dat verweerder het asielrelaas niet ongeloofwaardig kon achten. Gelet hierop bestaat evenmin grond voor het oordeel dat verweerder, door af te zien van een inhoudelijke beoordeling van het asielrelaas, in strijd heeft gehandeld met de in acht te nemen zorgvuldigheid”.

Toelichting:

Immers,

- Het oordeel van de rechtbank dat het asielrelaas van appellant niet geloofwaardig is, is ten onrechte niet terughoudend getoetst. De terughoudende toetsing staat eraan in de weg dat de rechter bij die toetsing het eigen oordeel inzake de geloofwaardigheid in plaats stelt van dat van de minister.

Door te overwegen dat de verschillende verklaringen van appellant en zijn vader over wie bij de aanslag gewond is geraakt, wel degelijk kunnen afdoen aan de geloofwaardigheid, heeft de rechter ten onrechte zijn eigen oordeel ter zake in de plaats gesteld van dat van de tot dat oordeel bevoegde en verantwoordelijke minister.

Grief 2:

Ten onrechte overweegt de Rechtbank (op pagina 6, punt 16) het volgende:

"Ten aanzien van de namens eiser eerst ter zitting geponeerde stelling dat niet is gebleken dat verweerder — zoals bepaald in hoofdstuk C2/7.4.1 van de Vc 2000 — bij het beoordelen of sprake is van jokken of zwijgen, rekening heeft gehouden met druk, traumata, de geestelijke ontwikkeling en de leeftijd van eiser, overweegt de rechtbank dat deze stelling buiten de beoordeling van het onderhavige beroep dient te blijven, wegens strijd met de goede procesorde. Geenszins valt immers in te zien waarom deze grond niet in een eerder stadium naar voren gebracht had kunnen worden".

Toelichting:

Immers,

- De ter zitting geponeerde stelling heeft betrekking op een onderdeel uit het beleid van de minister. De minister dient haar beleid toe te passen en had derhalve ambtshalve, bij het beoordelen of sprake is van jokken of zwijgen, rekening moeten houden met druk, traumata, de geestelijke ontwikkeling en de leeftijd van eiser. Gelet hierop valt niet in te zien dat de goede procesorde zich ertegen verzet dat appellant tijdens de zitting verweerder hierop wijst. Ten onrechte oordeelt de rechtbank dat de geponeerde stelling buiten de beoordeling van het beroep dient te blijven.

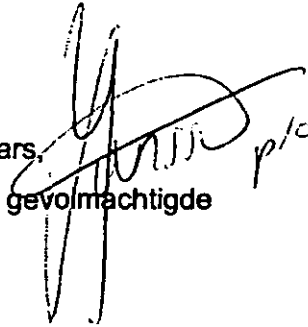
Appellant merkt hierbij op:

1. Dat hij van oordeel is dat zijn beroepschrift ten onrechte door de Rechtbank ongegrond is verklaard;
2. Dat hij Uw College (Afdeling) hierbij verzoekt het hoger beroepschrift, alsook het beroepschrift, gegrond te verklaren onder vernietiging van de bestreden beslissing van de Rechtbank d.d. 13 april 2007 (AWB 06/37194), en alsnog te bepalen dat appellant wordt toegelaten op de gronden als verzocht en in vorige instanties aangevoerd, althans verweerder danwel de Rechtbank op te dragen (zulks) te beslissen met inachtneming van de uitspraak van Uw College;

3. Dat hij U hierbij verzoekt verweerder te veroordelen in de kosten van dit geding, waaronder begrepen het salaris van de gemachtigde van appellant.

Namens

Mr. L.C.J. Sars,
Bepaaldelijk gevolmachtigde

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'L.C.J. Sars', with a large, sweeping flourish extending from the end of the signature.